

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ŘÍJEN 2009 *** ROČNÍK X. *** ČÍSLO 10

Citát inspirující:

Největší a nejmilejší poklonu mi nedávno složil jeden Skot.
Moje poslední kniha prý se mu tak líbila, že si ji málem koupil.

Evelyn Waugh

PODZIMNÍ ŘEKA

(úryvek)

Syrové ráno.
Řece halí
dotekem mléčné prsty líc.
Kohout se skrčil v mlžném chladu
a táhlým hlasem v tichém šeru
v oponě bílé
vzbudil zem.

Zdvihnutý závoj.
Zkalená řeka
kohoutím hlasem zlíbaná,
jež spadlé pestré duze Mekkou,
ptáčeti hladí ramena.
Zalknutá ústa.

K letu pějí
vlašťovek hejnům sročeným,
jimž známé bude zítra cizí,
jež v cizím najdou teplý klín.

EVA SRBOVÁ

LITERÁRNÍ RADOSTI aneb PROČ PÍŠU

Před časem bylo v rámci jedné literární soutěže vypsáno téma soutěže: Kdy jsem měl v životě největší radost ... Do soutěže jsem sice příspěvek neposlal, ale téma mě zaujalo, a tak jsem jej za domácí úkol vypracoval alespoň pro sebe. Přiznám se, že jsem si zadání přizpůsobil a změnil na téma: Kdy jsem si udělal s literaturou, resp. vlastní tvorbou, radost? Proč píšu?

Soutěže? Výhry, nebylo jich málo - čestná uznání? Ale kdepak. Když nepočítám onen pocit, když napíšete poslední písmeno povídky či básně, kolem je ticho a vy máte pocit, jako kdybyste právě dobyli Everest. Sami ve svém vnitřní světě, v ráji, kdy unaveni vychutnáváte zrození nového díla.

Potom pochopitelně, když mě někdo, komu jsem dával číst svoje první nesmělé pokusy pochválil. Potom když jsem uviděl svoji první povídku na stránkách tenkrát ještě krajského deníku Pochodeň v květnu 1989.

Když jsme pořádali s Jiřím Čejkou v roce 1994 výstavu fotografií s mými básněmi, přišel jsem se za několik dní po vernisáži opět podívat na svá díla a chtěl jsem znát i názory lidí. Paní, která výstavu hlídala, mně řekla: „Voni si ty vaše básničky lidi opisují z panelů!“

Pak jsem se stal maturitní podotázkou, jak jsem se dozvěděl od paní knihovnice, která mě upozornila, že moje dílka maturanti čtou, neboť nejsou příliš rozsáhlá a hlavně o mé osobě mohou pohovořit jako o regionálním literátovi, což je poslední záchranná otázka u maturity (i za nás to tak bývalo)!

Měl jsem výčitky svědomí, jestli právě neznalost mého díla některému maturantovi nezpůsobí neúspěch při zkoušce dospělosti. Již dávno jsem zapomněl na naše školní předsevzetí, kdy jsme si s kamarády slibovali, že z nás budou spisovatelé a budeme naschvál dávat svým dílům dlouhé, těžko zapamatovatelné, názvy.

Naštěstí moje výčitky letos v květnu vyvrátila manželka mého kolegy, když mě vítězoslavně koncem května vítala s výkřikem: „Náš Tomáš díky tobě odmaturoval z češtiny!“ Pochopil jsem až po chvíli, neboť její syn si vytáhl právě onu otázku s regionální literaturou a "rozštípl" předsedajícího poroty i češtinářku znalostí mých děl Objev profesora Hybrise, František či recitací básní Olympiáda v ZOO. Jen si nejsem jistý, zda citoval i ona klišé typu : „Narodil se v zemědělské rodině jako třetí dítě a dětství prožil v malé vesničce Řeheč nedaleko Jičina ... atd.“

Potěšilo mě také, když jsem byl nedávno ve škole předčítat svoji tvorbu dětem. Neodhadl jsem přesně délku vystoupení a vybylo mně trochu času před koncem hodiny. Chtěl jsem vše zachránit a začal předčítat z Olympiády v ZOO, ale ... jen jsem začal, děti moje básničky říkaly se mnou, oni je už dávno znaly a uměly. To bylo příjemné literární překvapení.

Ale snad největší radost jsem zažil docela nedávno. V rámci mé profese zubního lékaře, mě v ordinaci navštívil asi desetiletý kluk s maminkou. Bohužel nedalo se nic dělat a dětský vykotlaný zoubek musel ven. Jak jsme čekali, až injekce zabere, tak jsme si povídali o škole, o oblíbených učitelích a předmětech, když mi onen kluk udělal opravdu velikou literární radost: „Pane doktore, já jsem s vaší básničkou vyhrál recitační soutěž!“

Může být pro autora větší ocenění? A snad to „vytržení“ zubu, díky této protekci, bylo bezbolestné!

A proč tedy vlastně píšu? Nechci opisovat, ale asi lépe než já mi to napsala před časem v e-mailu kolegyně z našeho literárního spolku Ilona: **„Nevím proč, ale vždycky když vychází nová knížka, mám pocit, že to zahýbe světem. Třeba ne tak úplně knížka samotná, ale všechny akce kolem toho. Autorská čtení, všechna setkání i všechny trable a legrácky kolem toho. Asi to znáš lépe než já, tu mravenčí práci dlouho do noci, rána, kdy člověk má pocit, že při cestě z postele umře únavou. Pak ale držíš v ruce ten papírový kousek sebe, který se dostal z tebe samotného na svět a je ti fajn.“**

A já její slova bez výhrad podepisuji!

Václav

P.S. Příspěvek do soutěže „Proč píšu?“ v rámci Knižního veletrhu v Lysé nad Labem.

VÍTE, ŽE ...

- Ilona Pluhařová představila v neděli 6.září 2009 na Knižním veletrhu v Lysé nad Labem svoji knížku „Stulík a Silenka“ v programu „LiS z Jičína se představuje“. Zpráva o její nové knize a křtu vyšla v Kopidlenských listech (červen 2009).

- Bohumír Procházka získal čestné uznání v literární soutěži na téma „Proč píšu“ na Knižním veletrhu v Lysé nad Labem za povídku „Proč píšu“.

- „Povídám, povídám pohádku aneb Pohádky Na Rynečku“ , tak se jmenovalo vyprávění pohádek členů LiSu v rámci festivalu Jičín město pohádky, které se konalo vždy večer v 18 hodin od úterý 8.září do pátku 11.září Na Rynečku (náměstí Svobody). Čtení se zúčastnili: (úterý – Procházka, středa - Beranová, čtvrtek – Pluhařová, pátek – Franc+ Řehečské kvarteto).

- Bohumír Procházka uveřejnil v Právu ve festivalovém týdnu několik svých článků a fotografií, a to ve čtvrtek 10.září článek „Dnes v Jičíně: Den poezie, hudby a divadla“, v pátek 11.září „Pohádkový program vytvářejí i školy“ (foto Dany Beranové v rámci vyprávění pohádek Na Rynečku) a v sobotu 12.září „Hádanky a labyrinty v pohádkovém Jičíně“.

- Václav Franc představil ve čtvrtek 10.září 2009 svoji knihu „Bystřice aneb Kde lišky dávají dobrou noc“ v Libošovicích (společně s Řehečským kvartetem) v rámci dílny knihovnic pořádané Knihovnou Václava Čtvrťka v Jičíně.

- Václav Franc vystoupil společně s Řehečským kvartetem v Domě seniorů v Jičíně (pátek 11.září 2009) a v Domově důchodců v Mlázovicích (neděle 13.září 2009) s tvorbou spojenou s literární soutěží Řehečská slepice.

- Bohumír Procházka se zúčastnil 6. Martinské poetické jeseň v Martině a zastupoval LiS, a to ve dnech 18.- 20.září 2009 (jeho zpráva o akci v této Kobře).

- Václav Franc vydal v almanachu tvorby účastníků „Martinská poetická jeseň 2008“ báseň Předjaří. Almanach vydala Turčianská knižnica v Martině.

- V Nových Novinách vyšel v pátek 2.října článek Martina Žantovského „Pokřtí Francovu zvukovou knihu“.

- V úterý 6.října 2009 se v Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně konal křest zvukové CD knihy Václava France „František“, které vydala Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně.

Václav

ZÁPIS ZE SCHŮZKY LISU – ÚTERÝ 29.ZÁŘÍ 2009

Schůzka LiSu se konala výjimečně v úterý 29.září 2009 od 17 hodin v dětském oddělení Knihovny Václava Čtvrta v Jičíně, za účasti těchto členů: Benešová, Jindra, Zlatníková, Pluhařová, Teslík, Jebavá, Procházka a Franc.

1. Den poezie a názvem „Kamenná holka“ se uskuteční ve středu 11.listopadu 2009 v 18 hodin, schůzka vystupujících již od 17 hodin v knihovně. Přihlásili se: Jindra, Zlatníková, Pluhařová, Franc, Procházka, Teslík. Ostatní zájemci hlase se Procházkovi. Scénu zajistí Procházka. Informace do tisku a rozhlasu: zajistí Benešová a Franc. Plakát udělá Franc.

2. Termíny příštích schůzek: ve středu 14.října, 11.listopadu a 9.prosince vždy od 17 hodin v knihovně.

3. V dubnu 2010 uplyne 20 let od založení LiSu. Spolek plánuje vydání faktografického sborníku, autorského večera a event. výstavy. Připomínky a nápady přednete na příští schůzce (14.října). **Nutno zajistit SPONZORY!**

4. LiS plánuje na květen 2010 (21.-23.května) 3.Jičínské poetické jaro. Nápady a připomínky přednete na příští schůzce (14.října). **Nutno hledat SPONZORY!**

5. Jana Benešová zve všechny členy na Týden knihoven, který se uskuteční v týdnu od 5.října 2009. V úterý představí svoje CD František Václav Franc (od 18 hodin). Další program na stránkách knihovny. Nenechte si ujít promítání filmu „Strejda Čtvrtek“ (středa v 18 hodin).

6. Různé informace o akcích v uplynulých měsících: Procházka (6.Martinská poetická jeseň, festival Jičín - město pohádky a Pohádky Na Ryněčku, Lysá), Jindra (Šrámkova Sobotka), Franc (Chotěboř), Pluhařová (Lysá and Labem). O většině akcí bylo psáno v Kobrách v průběhu prázdnin, zpráva o Martinské poetické jeseni v říjnové Kobře.

7. Akce – Knižní veletrh v Havlíčkově Brodě (9.-10.října), Dny poezie v Broumově (16.-18.října).

8. Na příští schůzku 14.října 2009 přineste ukázky svojí nové tvorby!

Schůzka skončila v 19 hodin.

Václav

MONIKA A KAMENNÁ HOLKA

Bohumír Procházka

Monika projela okolo kapličky a začala šlapat rychle, protože šel déšť. Jak zrychlila, tak zpomalila. Něco ji zaujalo, ale nedokázala povědět co. Tak zase zrychlila. Ještě než dojela zmoklá domů věděla, že se musí co nejdříve vrátit.

Pak byla škola a seminárky a rozbité kolo a protivná máma a Moniku kaple Nejsvětější Trojice začala přitahovat stále víc. Vlastně ne kaple, ale touha vypátrat to Něco.

Asi deset metrů od kapličky, úplně zarostlá v kopřivách, stála socha. Moniku nikdy sochy nezajímaly, proto jenom zpomalila. Moniku zajímali ti, kteří sochy dělají. Nebo ti, podle kterých se sochy dělají. Ale oni se zase nezajímají o Moniku. Prostě jela dál.

Jak je to v životě podivně udělané. Když zase za pár dní vzala kolo, ono se stočilo ke Trojici. Cestou si ustanovila, že se musí té podivné přitažlivosti k jakémusi přitesanému kameni zbavit. Prohlídne, a vymaže.

Protlačila kolo mezi kopřivami. Holka jakási. Jen od kolen nahoru. obrostlá mechem. Asi dost nedbale zpracovaná. Ruce podivně sepnuté. Ale asi ani ne svatá. Tu by snad udělali důkladněji. Možná to ani nebyla lajdácká práce kameníka. Jen déšť, vítr, mráz. I na kamenné holce může být erose. Dobře. Už ví, může vymazat. Je daleko více a daleko zajímavějších věcí. Ujížděla a radovala se, že bude mít pokoj.

Neměla. Napříště si přetáhla rukávy svetru přes dlaně a začala likvidovat kopřivy okolo sochy. Docela to šlo, stvoly byly suché, stačilo je ulámat. Socha dostala světlo a změnila se. Jakoby rozsvítila. Ale třeba si to myslela jen Monika, jiného by to nenapadlo. V něčem, zejména v těch nejméně důležitých věcech byla Monika důkladná. Našla asi metrové poleno. Bylo těžké, dost se podřela. Kousek ho táhla, kousek valila. Založila z obou stran kameny a posadila se naproti kamenné holce. Slunce už bylo nízko, svítilo holce do očí.

Monika si začala vymýšlet

(úvodní text Bohumíra Procházky ke Dni poezie 11.listopadu 2009)

ČAJ č. 37 - MARCELKA KUBOVÁ Z MARTINA

Říjnové číslo ČAJe není monotematicky zaměřeno, ale jsem rád, že v něm můžu představit jako hosta Marcelku Kubovou z Martina, která nám připomíná nedávno uskutečněné již šesté setkání v Martině.

Marcelina poezie je stručná, ale hutná, a tak doufám, že její soubor „Zatvor mi oči“ Vás osloví, stejně jako mě, zajímavými metaforami a nádhernou „slovenčinou!“

Z domácích luhů a hájů jsem vylovil báseň Václava Teslíka Poustevník a Bohumír Procházka opět objevuje svět očima své malé vnučky, která v září poprvé zasedla do školních lavic.

Václav

SOUTĚŽ – NA VLNÁCH MODRÉHO DELFÍNA

Literární vysočina o.s. a Vladimír Babnič vyhlašují 4.ročník literární soutěže Na vlnách modrého delfína, tentokrát na téma: Já to nikdy nevdávám

Soutěž není omezena věkem účastníků, přijímá se próza i poezie, maximální rozsah do 2 stránek A4 /delší práce nebudou do soutěže zařazeny/. Každý účastník smí poslat pouze jednu práci. Texty zhodnotí odborná porota, vítěz na 1.místě získá 3000,- Kč, na 2. místě 2000,- Kč, vítězové na 3., 4. a 5.místě shodně po 1000,- Kč. Slavnostní vyhlášení výsledků se bude konat v měsíci únoru 2010 v Plzni. Podrobnosti včas oznámíme.

Práce /pouze v elektronické podobě/ posílejte **od 1. do 30.listopadu 2009** na literarnisoutez@centrum.cz a v kopii na babnic@hls.cz. Nezapomeňte uvést také poštovní adresu, rok narození a telefon na mobil i pevnou linku. Ze soutěže jsou vyloučeni členové poroty. Odesláním textu do soutěže dáváte současně souhlas s jeho použitím v rámci její propagace a propagace aktivit o.s.Literární Vysočina.

Zora Šimůnková

PÍŠETE JEŠTĚ?

VLADKA MATĚJKOVÁ

Píšu, ale úplně něco jiného než dřív. Je to prostě spíš pracovní a taky osobní (dopisy dětem- žel, většinou e-mailové) . Ale zpět k anketním otázkám:

1) Jak vzpomínáte na chvíle prožité v literárním kroužku či LiSu?

Chybí mi, ale čas je neúprosný - a já, žel, vyměnila spolek literární za divadelní. Obojí nelze ve " vražedné" kombinaci s mou prací a s rodinou zvládnout. Píšu " žel", a to proto, že se mi stýská, když slyším nebo čtu o tom, co LIS dělá a sama zůstávám stranou....Snad jen , že propaguji " lisácké" akce a vydávané sborníky. Tak pak alespoň zhruba vím, jak se těm ostatním vytrvalcům daří a co chystají. Jinak mi je ale divadlo (a lidi kolem něj) hodnotnou náhradou, takže to použité " žel" by platilo i opáčně.. (čárku nad slovem "opáčně", prosím, ponechte, není to překlep, slůvko je v této podobě několikrát použito ve scénáři Zoščenkovy povídky , kterou teď " studujeme " a mně se to moc zamouvá- díky/)

2) Co jste dělali od chvíle, kdy jste opustili spolek, co děláte dnes?

viz odpověď č. 1 , kterou jen ještě prohloubím informací, že vlastně i zaměření mé práce zastupuje ono aktivní psaní , protože taky píšu- například fejetony pro rozhlas. A každé ohlášení pro moderátora ke zvukovému příspěvku (nemyslím teď zpravodajství) je vlastně taky psaní, protože tam je potřeba zhutnit , charakterizovat, naladit, upoutat uši...

3) Píšete ještě? Jaká je vaše literární současnost, co chystáte? Můžete nám představit svoji současnou tvorbu?

3/ viz odpověď č. 2 , kterou jen ještě prohloubím tím, že v šuplíku toho je hodně. A nejen v šuplíku, ale i různě poukryvané a zapomenuté na místech, o kterých už nemám ani ponětí . Už dvacet let se proto chystám vydat knížku úvah a fejetonů , případně po oboustranné dohodě -i dopisů dětem . Ale kde nic tu nic. A je to tak dobře: takhle rozmělněné a poschovávané po úkrytech a zásuvkách mezi divadelními scénáři a ve starých diářích a blůčcích, i v bedně se zavařovačkami na půdě, je mi vlastně nejlíp. A knih už teď máme všude tolik / stejně jako úvah a fejetonů a dopisů..atp./ , že jen slzím , když vidím, co všechno nikdy nestihnou přečíst, i kdybych hodně přísně vybírala.. A opáčně: já

bych zase žádným přísným výběrem čtenářovým vůbec nemusela projít. A tak bych stejně někde ležela v té své písemné podobě, zaprášená a očima a myslí netknutá. Takže takhle to vychází skoro nastejno. Jen snad, že ten fejeton občas někdo zaslechne.

A byla bych zapomněla: každoročně v září vydáváme s dětmi a studenty Pohádkové noviny . A tam taky občas něco napíšu . Zájemcům je archiv PN k dispozici . Poučná a zdařilá jsou tam hlavně zamyšlení mladší generace. Tyto talenty se možná jednou dotknou LISu (nebo hvězd?). Třeba za dalších dvacet let....

Mějte se tak, jak si přejete. Já Vám přeju tu radost ze setkávání, jakož i ty tvůrčí pochyby a jistoty. Na viděnou po 20 ti letech - s úctou (nejen za výdrž!)
Vaše Vladka Matějková

MATĚJKOVÁ Vladislava (1963)

- žije v Jičíně, redaktorka Českého rozhlasu Hradec Králové, v době členství ve spolku psala poezii a drobné prózy
- zakládající členka literárního kroužku (1990), ale později spolupracovala spíše externě (asi do roku 1994)
- zúčastnila se literárních soutěží v Rychnově nad Kněžnou (konec 80. a počátek 90. let) a získala 2. a 3. cenu.
- podílela se na almanachu Pod Valdickou branou (1992, poezie) a Kroky a klopýtání (1994, poezie).

JEŠTĚ ŽIJE

Vladka MATĚJKOVÁ

Můj proutek
nehledá artézskou vodu
ale dobro
křišťálový pramen člověčí

Sedá na něm
jedovatá žába
někdy těžko pořídíme

Jindy
osvěženi z poctivé studně
opět uvěříme

(Ze sborníku Pod Valdickou branou, 1992)

LOJZE KOVAČIČ - PŘÍBĚHY Z MALOVANÝCH ÚLŮ

Nakladatelství Dauphin v roce 2007

Překlad Aleš Kozár

V minulých Kobrách jsem se věnoval knihám autorů z Balkánu (Pavić, Popov), a tak tentokrát završuji onu symbolickou trilogii po literaturách slovanských, nám příbuzných. A jsem rád, že jsou to literatury rozmanité a mají čtenářům co nabídnout.

Zajímavá je i kniha slovinského autora Lojze Kovačiče (1928-2004), jednoho z nejvýznamnějších slovinských prozaiků 20.století. „Příběhy z malovaných úlů“ (v originále „Zgodbe s panjskih končnic“) jsou krátké historiky, které autor „vyčetl“ z malovaných úlů, tak jak je vytvořila malířka Marjanca, putující po vsích.

Celkem deset příběhů zachycuje lidovou tvořivost, pověsti či legendy prostých venkovských lidí, šířících se z pokolení na pokolení. Mnohdy jde jen o krátké epizody, ale většinou svou autentičností a moudrostí přesahují běžné příběhy. Pochopitelně zde nechybí tajemno, nadpřirozeno a vysvětlování si záhad možnostmi lidí žijících na vesnici na přelomu 19. a 20. století.

Zaujal mě „Příběh o podivínu Jurijovi a jeho mouše“, kde hlavní hrdina chce napsat příběh o začátku a konci světa, ale obtěžuje jej moucha. Jurij s ní prožívá dobré i zlé, aby ji nakonec zabil, což jej zasáhne a začíná uvažovat o světě zcela jinak než dřív.

Zajímavé jsou mystické příběhy „O obru Glasovi“, který nenajde uspokojení v manželství a nakonec žije spokojeně s krávkou Bělkou či „Příběh o dvouhlavém synovi“, kde se v jednom těle ukrývají dvě rozdílné osobnosti.

„Příběh o Josu Malukovi, posledním drvoštěpovi v ráji“, útlou knížečku uzavírá, je to velmi silná výpověď o jakési katastrofě na zemi, kterou přežije jen několik lidí, mezi nimi drvoštěp Josu Maluk. Hledá spřízněnou duši, nachází ji v Zile, oba představují jakýsi předobraz nového Adama a Evy, nové naděje v nový život, ale Zila jej opouští a Maluk čeká, začne počítat nový letopočet, aby nakonec zjistil, že cituji str.81: „Všechny to postihlo. Zvířata, člověka a rostliny. Přinejmenším tisíc let bude trvat, než bude země zelená a zalidněná ... protože by všechno začalo zase od začátku a zase všechno dospělo ke stejnému konci.“

Kovačičova kniha mi připomíná jakýsi lidový kalendář, ale tady se nejedná o kratochvilné četní, texty navozují řadu otázek o smyslu života, hledání štěstí, předkládají čtenáři lidovou moudrost ověřenou životem, jak k ní dospěl třeba i Josu Maluk: viz str. 87- „Nedlouho před

smrtí mu došlo to, co je lidem zřídka kdy dáno pochopit, a pravdu o sobě samém zamumlal sám sobě pod vousy: „Nejspíš jsem přežil, protože jsem nebyl ani nejlepší, ani nejhorší, ale obyčejný. Na semeno, jak řekla moje Zila. Na obyčejný plevel. Jako jsou brambory.“

Václav

JIČÍNSKÉ TURNÉ (10.- 13. září 2009)

Letošní ročník jičínského pohádkového festivalu jsem si opravdu užil, neboť jsem v této době absolvoval tři vystoupení a jedno navíc jako prémii, ale pojďme popořádku. Všechno vypuklo ve čtvrtek (10.září) k večeru, když jsem se s Řehečským kvartetem (ŘQ) vydal do Libošovic u Sobotky, abychom tam v místní restauraci Český ráj představili moji knížku Bystřice aneb Kde lišky dávají dobrou noc. ŘQ je nevyzpytatelný soubor, neboť „kvarteto“ nemusí znamenat vždycky čtyři. Tentokrát se s řehečskou kapelou představil i pátý člen Hynek Beran, manžel Dany. A musím napsat, že je pro ŘQ přínosem, jeho housle i kytaru ŘQ potřebovalo.

Já jsem přečetl několik povídek z Bystřice a měl jsem z celého vystoupení příjemný dojem, knihovnice z celé republiky a občas i nějaký ten knihovník, se bavily. V závěru jsem při improvizované autogramiádě zaslechl, že podobné příběhy se odehrávají i v těch jejich vískách odkud pocházejí. Dostal jsem i nabídky na čtení v knihovnách v rámci východních Čech ale i dále.

Příjemné dojmy nezkažil ani déšť, který nás z Libošovic vyprovázel, a tak jsme v autě už přemýšleli o dalším vystoupení.

V pátek ráno jsem si v Jičíně užíval festivalovou idylku a chvíle nicneděláním. Sedl jsem si na předzahrádku u Volfů, díval se na Valdickou bránu, uskrával z espresa a ukusoval z čokoládové špičky. Pozoroval jsem pochopitelně i festivalový cvrkot a vzpomněl jsem si na moje květnové vystoupení v Mělníku a písničku Mariána Kořínka „Den se budí ránem“. A bylo mně příjemně, zvláště když se ke mně hlásily dokonce i knihovnice, které si mě z libošovického vystoupení zapamatovaly. Nespletly si mě s Michalem Vieweghem, jak se mi občas stává, a tak jsem měl další radost, že se ze mě stává uznávaný a „poznávaný“ spisovatel.

Ale idylka rychle skončila a pospíchal jsem do Domu seniorů, kde v 10 hodin začínal náš program s Řehečským kvartetem. Přiznám se, že jsem měl trochu obavy, jak nás starší občané přijmou. Ptali se mě dokonce, jestli je ŘQ nějaké hudební těleso vážné hudby, ale první tóny harmoniky a písničky „Na jičínském rynku frčí festival“, zahnal všechny obavy. Vystupoval jsem jako host a četl věci z Řehečské

slepice a přidal jsem i něco ze svých textů. Hodinka uběhla rychle a spokojené rozesmáté tváře seniorů byly tou největší odměnou. ŘQ přislíbilo, že přijedeme ještě jednou před Vánoce s koledami, neboť, jak nám sdělila jedna pracovnice, bylo tohle vystoupení jedno z nejvřelejších a nejsrdečnějších. Přiznám se, že když člověk vidí, jak pacientka upoutaná na lůžko tleská a směje se, je to ten nejkrásnější honorář.

Pak jsem sice musel vybírat brambory, ale k večeru jsem už zase byl v Jičíně, abych stihl program LiSu Vyprávím, vyprávím, pohádku na pódiu Na Rynečku. Vzal jsem si na pomoc ŘQ a měl jsem z vystoupení radost, neboť moje Olympiáda v ZOO, doplněná písničkami ŘQ, děti zaujala. Některé jsem vytáhl na pódium a nejúspěšnější recitátorku Sáru obdaroval knížkou Ilony Pluhařové Stulík a Silenka. Někteří další vystupující si odnesli zářijové číslo ČAJe s dětskou tvorbou Blanky Štráchalové. A víte, co děti snad nejvíc zaujalo? Můj dotaz, jestli v ZOO žijí blechy a žížaly!

Po našem programu došlo i na občerstvení, někdo dal přednost burčáku, jiný pivu a s dobrým pocitem jsme s ŘQ vzhlíželi k budoucnosti.

Kluci (Libor, Zdeněk, Oldřich) a Janičkou si festivalové vystoupení užili i v sobotu a neděli, kdy já pracoval v Řehči, ale večer v sobotu jsme se opět Na Rynečku sešli. A protože toho hraní a zpívání neměli dost, zaskočili jsme v neděli večer do Domova důchodců v Mlázovicích, kde jsme s mírnými obměnami v programu zopakovali páteční vystoupení z Jičina. A pochopitelně posílili o Hynka Berana.

Neděle večer: unavení, spokojení, ale s vědomím, že se těšíme na další „turné“, neboť na počátku prosince bychom měli vystupovat v pražské Symbióze a doufám, že navážeme na úspěšná vystoupení v domovech důchodců při vánočních akcích. A nakonec až se příští duben Řehčská slepice zeptá: Co jsi dělal v zimě?, budeme moci odpovědět, že už nyní se chystáme a ŘQ určitě přijde zase s nějakým překvapením.

Václav

III. Literární soutěž Krajské knihovny Karlovy Vary

V rámci letošního Týdne knihoven 5. - 10. 10., který pořádá již po jednadvanácté Sekce veřejných knihoven SKIP (Sdružení knihovníků a informačních pracovníků), vyhláší Krajská knihovna Karlovy Vary 3.ročník literární soutěže. Letošní ročník je oproti dvěma předcházejícím určen začínajícím autorům z celé České republiky. Patronkou soutěže je poprvé žena. Mladá spisovatelka Petra Hůlová se svým debutem Paměť mojí babičce zvítězila v roce 2002 v anketě

Lidových novin Kniha roku a stejná kniha získala o rok později cenu Magnesia Litera v kategorii Objev roku. Její další próza Umělohmotný třípokoj získala v roce 2007 Cenu Jiřího Ortena. Hůlová získala také Cenu Josefa Škvoreckého za román Stanice Tajga (2008).

Motto soutěže: "Svět je plnej tajemství, říká se, různěch osudů, odstíny od špinavý bílý až po černou z teček modrá, žlutá, červená. Barvy, ze kterých se slože všechny ostatní. I lidi jsou z několika základních kamenů. Jeden každéj člověk složenéj jako dům. Cihla vedle cihly a nad nima další, položený přes spáry tak, aby to drželo. Časem jsou zevnitř viditelný vlhký žlutý mapy a zvenku pak spáry táhnoucí se odshora dolů, podobný bleskům, rozvětvený po letech chátrání." (z románu "Přes matnýsklo")

Pravidla soutěže:

- soutěž je pro všechny amatérské začínající autory z celé ČR
- příspěvek, který bude do soutěže zaslán, nesmí být dosud publikován

- nejnižší věková hranice je 14 let, horní se nestanoví
- kategorie - próza
- rozsah literárního díla - maximálně 5 normostran
- každý autor může zaslat pouze jediný soutěžní příspěvek (příspěvky se nevracejí)

- soutěžní práce se přijímají pouze v elektronické podobě (program Word)

- soutěžní práce se přijímají prostřednictvím webového formuláře na stránkách knihovny www.knihovna.kvary.cz

- **příjem soutěžních prací do 31. 12. 2009**

- od 1. 1. 2010 do 31. 1. 2010 proběhne na webu krajské knihovny čtenářské hlasování o nejlepší povídku

- slavnostní vyhlášení vítězů - únor 2010

Odborná porota vybere 10 nejúspěšnějších autorů, jejichž práce budou publikovány ve sborníku soutěže. Pětice nejlepších bude oceněna podepsanou knihou Petry Hůlové. Vítěze hlavní ceny vybere sama spisovatelka Petra Hůlová z pětice nejúspěšnějších. Takto vybraný autor a vítěz čtenářského hlasování obdrží knižní ceny od partnera soutěže knihkupectví Pavel Dobrovský BETA s.r.o.

Veškeré informace o KKKV přehledně na webu

<http://www.knihovna.kvary.cz/cs/pro-media/>

Michaela Němcová, Krajská knihovna Karlovy Vary, sekretariát odd. Public relations, Závodní 378/84, 360 06 Karlovy Vary, tel: 353 502 804 mobil: 736 514 048, www.knihovna.kvary.cz

TROCHA HISTORIE, NIKOHO NEZABIJE ...

Jaromír Filip Typlt, novopacký rodák a autor řady knih byl jedním z těch, které jsme na počátku historie LiSu (tehdy ještě literárního kroužku) oslovili. CO nám napsal, si můžete přečíst v naší vzpomínkové rubrice:

Vážení přátelé,
se zájmem jsem si přečetl o Vašich snahách založit v Jičíně literární klub, ale bohužel ve zmíněném termínu nemohu do Jičina přijet z časových důvodů.

V zásadě bych nebyl proti, ale jisté výhrady bych měl. Především jsem přesvědčen, že klub založený na základě regionu - účasti v soutěži - věkové kategorii - musí selhat. Jasně se to ukázalo např. u klubu Marsyas pro mladé literáty, který se pokusil spojit v zásadě nespojitelné - básníky a detektivkáře, scifisty a publicistické naděje, surrealisty a satiriky. Ti lidé jsou nespojitelní nikoli proto, že by snad proti sobě něco měli, ale že si v zásadě nemají co říct. Stmelená skupina individualit může existovat jen na základě společného zájmu, což se, myslím, ukáže na první schůzce v Jičíně. Proto si myslím, že zakládat úzký literární klub pro literáty bude snaha, která ztroskotá. Mnohem raději bych viděl vytvoření jakéhosi spolku širších přátel literatury z města i okresu, pro které by se dělaly akce a které by se snad podařilo probudit z letité letargie ...

... Doufám, že Vám to nebude vadit a že mě ani do budoucna nepřestanete informovat o svých setkáních. A věřím, že zapřemýšlíte o mém návrhu. Byl by to čin vpravdě průkopnický!

Jaromír Filip Typlt
(kráceno, dopis bez datace, asi duben 1990)

LiS vystupoval při pohádkovém festivalu s programem pro děti. Pomáhalo mu i Řehečské kvarteto (video)

S pohádkami pro děti se představilo několik členů Literárního spolku knihovny Václava Čtvrka v pohádkovém týdnu při festivalu Jičín – město pohádky. Předložené fotografie a videozáznam dokumentují průběh vystoupení Václava France 11. září 2009, kterému pomohlo s programem i Řehečské kvarteto. Vše lze vidět na www.ikobra.cz.

Žantovský

Dříve turčianský a svatý. Od dnes do neděle Martinská poetická jeseň. Festival literární. Setkání autorů ze 4 států. Mnoho skvělých přátel, několik nových, dosud nepoznaných, vždy inspirativních. A město. V podzimním slunci nádherně vlídné. Ale svérázné. Na západ Malá Fatra, na východ Velká Fatra, mezi nimi Turiec. Řeka, dolina, oblast. Malá Fatra je vyšší, než Velká Fatra.

Ale to není jediný slovenský paradox. V Martině není Kulturní dům. Ale Katolický kulturní dům. Evangelická škola Vzpomínka na bohatý ekumenický život v Jičíně. Tady je jinak. Občas ta odlišnost církví probleskne. Právě tak, jako národní citění. Bylo třeba zjevné v diskusi, možná neplánované, která docela zajímavě prodloužila a posunula exkurzi v literárním muzeu.

Diskuse, kuloáry, to vůbec bylo to hlavní v setkání. Při čekání na autobus zaznělo, jak jsou kuloáry důležité a že nakonec nebylo by od věci, kdyby byly jen ty kuloáry. Samozřejmě prokládané „po kalíšku, po kalíšku,“ jak se tu zpívá.

V autorském čtení měl mít každý své tři minuty, abychom se vešli do limitu, ale někteří krutě přetahovali bezohledně. Na pěkné básničky bylo při tom alespoň pěkné koukání. Ale ošklivý prozaik?

Těch žánrů: haiku (trochu móda, každý dnes píše haiku, aniž zná přesně definici), triolet, sonet. Aforismus, mikropovídka, próza krátká či dlouhá. A jak je s překlady? Palo Garan: „Překládat poezii je nesmysl.“ Trochu tomu rozumí. Co napíše, má vymakané. A v paměti. Všechno, co vytvořil, dělal s náležitým úsilím a zodpovědností, že logicky nazpaměť.

Setkání generací. Veronika s krásně křivými zuby, a jiné Veroniky, těsně po škole, nebo ještě ve škole. Příklad jejich počítačového jazyku: „Upgradovala jsem své stravovací zvyklosti. ... Přepnula jsem na autopilota. ...“ Samozřejmě pilotka není. Vedle Mišo z Pešti narozen 36 a možná nebyl nejstarší. Má skvělý suchý humor. Intelektuálové i dřevorubci. Ale na vyjadřování se to nepozná.

Kalíšky byly. I půllitry. Tady se umí pít. A jak alkohol a literatura? „Ne, po pití nikdy nic nenapíšu. Ale někdy potom ..., využiju to, co tam zůstalo.“

Ráno v šest šel jsem na vlak do Vrútok. Přímo proti mně hradba Malé Fatry, jako by mne nechtěla pustit. Ani se nedívám.

proChor

Převzato se svolením autora z Prochorovin 10/2009

Na Martinské poetické jeseni se nejen recitovalo, ale hrál se i petanque. Zvítězilo domácí, slovenské mužstvo. Jediný jičínský zástupce, Bohumír Procházka (zcela vpravo), vše bedlivě sleduje a fotograficky dokumentuje.

Foto Marek Velebný.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 10. Číslo 10. Říjen 2009.
(8. října 2009)
www.ikobra.cz